

Phiếm Loạn – Số 7

Không biết mình có thể viết bao nhiêu “phiếm loạn” nữa để nói về những chuyện ma mãnh, gian ác, xảo quyệt, tham lam, hư đốn...của những kẻ đi hai chân trong thế giới loài người, đặc biệt là con dân của các nước cộng sản còn sót lại ở thế kỷ 21, đại khái có mấy nước như Tàu cộng, Việt cộng, Nga cộng, Hàn cộng, Véné... cộng, Cu...3 cộng. Mặc dầu chế độ cộng sản Liên Xô đã sụp đổ từ năm 1991 nhưng nước Nga hiện tại vẫn là một quốc gia được tổ chức và cai trị quần chúng cũng như các chính sách đối ngoại của chúng hoàn toàn như thời cộng sản Liên Xô.

Phiếm loạn kỳ này dành để nhắc lại một vài pha ngoạn mục của những con thú hai chân đã làm vẻ vang và vượt “tâm cao mới” của loài người. Tuy đã lâu lắm rồi nhưng mình vẫn còn nhớ hai trong cả trăm vụ việc, một diễn ra cuối thế kỷ 20 và một diễn ra đầu thế kỷ 21.

Vụ thứ nhất: Có một ngài đảng viên thuộc loại cao cấp được Việt Xã bổ nhiệm làm đại sứ tại nước lớn Cờ Hoa hồi cuối thế kỷ hai mươi. Ngài đó có tên là Nguyễn Văn Bàng. Ở xứ Việt Xã làm lớn cỡ me xừ Bàng thì phải gọi là “ngài” mới xứng tầm xứng cỡ! Sự việc: Khi đang thi hành nhiệm vụ bác và đảng giao phó ở xứ Cờ Hoa, vì lâu ngày không được ăn món hải sản sò, ngài đại sứ nhà ta thèm đến mức không chịu nổi nên ngài đã chọn một buổi sáng đẹp trời, có gió miền đông nước Mỹ hiu hiu thổi, ra lệnh cho một mớ đàn em làm trong tòa đại sứ mang theo mấy cái giỏ bắt cua được gửi từ quê nhà sang, theo bước chân ngài...lặng lẽ đi ra bờ rạch mà sau một thời gian nghiên cứu, ngài thấy rằng ở dưới lòng con rạch có rất nhiều sò, con nào con nấy to bằng nắm tay...sò này mò về nướng lên nhậu với bia Mỹ Budweizer thì tuyệt cú mèo. Sau vài tiếng đồng hồ thi nhau mò, mấy giỏ cua đã đầy sò thì trời

bất dung gian có mấy ông pu-lít “ác ôn” xuất hiện và hốt cả lũ đem về bót vì tội đi mò sò không có giấy phép. Khi đó ngài đại sứ đóng vai người cầm lẩn điếc, lắc đầu lia lịa ra điều “em chả em chả...em hồng biết...em hồng biết...” để cuối cùng cũng phải thú nhận rằng “em đây là đại sứ nước Việt Xã tại quý quốc, xin quý ông tha tào vì em được quyền đặc miễn ngoại giao...Chắc ít ai nhớ đến vụ ngài đại sứ mò sò nổi tiếng này...”

Vụ thứ hai: Người đàn bà có cái tên Vũ Kiều Trinh (đừng nhầm với tên Kiều Chinh) là con gái của Vũ Văn Hiến, ủy viên trung ương đảng cộng sản, tổng giám đốc đài truyền hình Việt Xã. Bà này là phóng viên ngành văn hóa. Năm 2001, bà Kiều Trinh được cử sang Thụy Điển 3 tuần để nghiên cứu (chẳng biết nghiên cứu cái chi chi...). Ngay tuần đầu tiên, vào buổi sáng đẹp trời tại đất nước bắc âu Thụy Điển, chính xác là ngày 11-2-2001, bà đi vào một siêu thị ở thành phố Orebro để “nghiên cứu” các mặt hàng mỹ phẩm. Sau khi “nghiên cứu” xong bà ta bèn nhặt mấy món mỹ phẩm cho vào túi, định mang về phòng trọ “nghiên cứu” tiếp. Nhưng đã bị mấy ông cảnh sát “ác ôn” tóm với bằng chứng rõ ràng. Lúc đầu bà ta chối bai bãi, nhưng khi cảnh sát cho bà xem băng ghi hình lúc bà đang dùng đôi tay mỹ miều để chôm và nhét mấy món mỹ phẩm vào túi thì bà ta bỗng dung cà lăm...nói không nên nhời và tiếc hùi hụi vì các món hàng trị giá đến hơn 400 đô la. Vì bà Kiều Trinh là con của tổng giám đốc đài truyền hình Việt Xã, nên đại sứ quán Việt Nam ở Thụy Điển được lệnh cấp trên phải ra tay cứu bồ. Sau một tuần bị giam, ngày 16-2-2001, bà được tha sau khi có giấy của bác sĩ từ Việt Xã gửi sang xác nhận bà bị bệnh tâm thần! Ngày 18-2-2001, bà bị trục xuất về nước. Đón bà ở sân bay, chồng bà ta là diễn viên điện ảnh Trần Lực đã âu yếm tặng cho bà một cái tát nẩy lửa và cả hai cùng hát bài “Em đi đường em anh đường anh”.

Bà Kiều Trinh vẫn tiếp tục làm phóng viên văn hóa như không có chuyện gì xảy ra.

Chưa hết! Năm 2006, bệnh thần kinh của bà Kiều Trinh bị tái phát khi bà được phái sang công tác ở nước Anh. Lần này bà được giao nhiệm vụ là “nghiên cứu” các loại máy hình digital – người Việt Xã gọi là máy ảnh kỹ thuật số (mình chả hiểu kỹ thuật số là cái gì!). Như thông lệ, bà cũng vào cửa tiệm để “nghiên cứu”. Sau khi “nghiên cứu”, bà Kiều Trinh thấy trở ngại khi chỉ đứng nhìn không thôi, việc “nghiên cứu” sẽ khó có kết quả cụ thể. Vậy nên bà ta bèn mới “thò tay ngọc thọc tay vàng” vào tủ hàng để nhấc nhẹ một chiếc máy ảnh “kỹ thuật số” cho vào giỏ xách của mình để đem về phòng trọ “nghiên cứu” tiếp. Nhìn tứ phía quanh chỗ bà đứng thì chẳng thấy ma cảnh sát hay nhân viên nào của cửa hàng, vậy mà đến lúc vội vàng định bước ra cửa, bèn bị mấy cha cảnh sát “mắc dịch” chặn lại để xét thì thấy có chiếc máy ảnh trong giỏ của bà... Tin vui về đến quê nhà nên một lần nữa ông Vũ Văn Hiến phải ra tay cứu con đang làm nhiệm vụ bác và đảng giao nơi xứ lạ quê người. Giấy bác sĩ chứng nhận bà Kiều Trinh bị bệnh thần kinh tái phát tức tốc được gửi ngay sang tòa đại sứ Việt Xã tại Anh Quốc để đem đến trình sở cảnh sát Anh. Sau đó bà Kiều Trinh ung dung leo lên máy bay trở về thủ đô “ngàn năm dịch vật” để tiếp tục làm con cưng của đảng viên Vũ Văn Hiến. Chẳng những thế mà vào năm 2009, nhờ thành tích đạt được ở nước ngoài mà bà được kết nạp vào đảng viên đảng cộng sản (tức là cộng một mớ mỹ phẩm và máy ảnh “kỹ thuật số” vào tài sản của bà ta). Ngon hơn hết: bà được đề bạt là trưởng phòng văn hóa dân tộc...

Cả hai sự việc trên đã trôi vào dĩ vãng xa xôi rồi. Nhắc lại cho vui thôi, chứ bà con đừng để tâm làm gì cho mệt. Nhưng có câu chuyện vừa mới xảy ra, đang xảy ra cũng thuộc loại “vươn lên quá tầm cao thế giới” khiến cho báo chí lẽ phải lẫn lẽ trái các nước bên

Âu châu đang loạn xạ trong suốt hơn tháng qua. Lần này chẳng phải một mình “đem chuông đi đánh xứ người” như kiều bà Kiều Trinh mà vai chính trong show này là hai đấng nam nhi đều là người gốc gác của “thủ đô Việt Xã”. Hai đấng nam nhi này là:

1/ Nhạc sĩ Hồ Hoài Anh 42 tuổi, được gọi là “nghệ sĩ ưu tú” và dĩ nhiên anh ta là đảng viên của đảng “cộng tài sản”. Anh ta chuyên dạy ngón đàn bầu tại nhạc viện âm nhạc quốc gia. Ngoài ra chàng còn chuyên luyện giọng cho các cháu nhi đồng hát những bài như *“ai yêu bác hồ chí minh như các em nhi đồng...hay đêm qua em mơ gặp bác hồ...”*. Trong lý lịch của Hồ Hoài Anh có ghi gốc gác là dân Nghệ Tĩnh, cùng quê với “cha già dân tộc” ở làng Hột Sen.

2/ Diễn viên đóng phim Lê Hồng Đăng, 37 tuổi cũng xuất thân từ thủ đô “Hà Nội” (bị ngập nước hoài nên dân Hà Nội gọi thành Hà Nội). Tốt nghiệp trường cao đẳng mỹ thuật Hà Nội, chuyên đóng những phim chiếu miễn phí cho con dân Việt Xã xem.

Hồ Hoài Anh lẫn Lê Hồng Đăng rất được giới phụ nữ sồn sồn và các cháu hư của bác tại thủ đô coi như hai em trai, anh trai được liệt vào loại thần voi (tức thần tượng). Mùa hè năm nay...hai chàng “điển trai” này, theo báo chí lẽ phải là có chuyến đi công tác nước ngoài (chắc lại công tác “nghiên cứu !”) và có thì giờ rồi nên đã ghé thăm xứ đấu bò Tây Ban Nha. Vào một đêm “không trăng có sao” hai chàng lần mò ra bãi biển để ngắm sao thì chợt thấy một em bé tuổi 17, con dân của nữ hoàng Elizabeth cũng đang một mình ngắm sao rơi. Máu thích “nghiên cứu” của hai chàng ùng ùng trở dậy nên hai chàng lập kế cho em bé uống rượu xịn hòa chung với chất kích thích...và sau đó hai chàng thoải mái “nghiên cứu” em bé tại một khách sạn ở Majorca. Tiếp đó cả hai hề nhau rửa sạch dấu vết “nghiên cứu” của mình. Khi tỉnh lại, cô bé

người mẫu xứ Anh đến cảnh sát ở thành phố Andrat để tường trình sự việc. Dĩ nhiên là hai “thần tượng” Việt Xã bị mấy ông cảnh sát “ác ôn” đến còng tay hai chàng đưa về bót. Chuyện đang còn điều tra và chờ ngày ra tòa... Nhưng đừng một cái, hai chàng đã có mặt tại thủ đô Hà Nội hôm 7 tháng 8. Không có tin tức nào cho biết lý do tại sao hai chàng được trả passport để về nước. Chuyện này chắc phải chờ thời gian mới biết được. Tuy nhiên, xem và nghe trên một vài trang bình luận cá nhân trong cũng như ngoài nước thì việc hai chàng được trả tự do là vì đã chi một số tiền rất lớn cho ba đối tượng sau đây: một là cô bé 17 tuổi, hai là sở cảnh sát nơi hai chàng từng bị còng và ba là sứ quán Việt Xã tại Tây Ban Nha. Đúng sai làm sao biết đặng..

Trở lại chuyện lùm xùm của hai chàng trai này, ở trong nước có người phê phán chửi rủa thậm tệ và cũng có một số không ít kể cả những người thuộc phái đẹp đã hết lời ngợi, khen việc làm của hai chàng, tức là việc “nghiên cứu” cơ thể em bé người Ăng Lê. Họ tôn vinh hành động của hai chàng trai “nghiên cứu” em bé mười bảy là **“văn hóa đàn ông”**. Nghe ra mình chợt hiểu “văn hóa đàn ông” là để chỉ hành vi cưỡng hiếp trẻ vị thành niên của hai chàng này. Cái đầu của mình lại liên tưởng đến câu chuyện năm nào ở miệt núi rừng Việt bắc, vị cha già dân tộc cũng đã ra công “nghiên cứu” cơ thể của cô Nông Thị Vàng, nghiên cứu xong lại giao cho đám đàn em “nghiên cứu” tiếp. Thì ra “văn hóa đàn ông” đã có từ thời “cha già dân tộc”. Hèn chi mà đảng bắt mọi người dân Việt Xã (trừ những người dân không “Việt Xã”) cứ mãi mãi học tập theo gương của cha già dân tộc. Hai chàng Hồ Hoài Anh và Lê Hồng Đăng cũng sẽ nhận được huy chương “học tập tốt theo gương bác hồ” trong nay mai mà thôi...

Phong Châu

